

Munar nacionalitza la Diada de Mallorca

La presidenta del Consell de Mallorca, i d'Unió Mallorquina, Maria Antònia Munar, va sorprendre amb el seu discurs de la Diada. Tothom s'esperava l'habitual to institucional i no l'encesa reivindicació nacionalista que va llançar la presidenta.

JOAN CELIÀ

Com en les tres anteriors, la Diada de Mallorca va congrega tothom al Teatre Principal de Palma, en l'acte institucional que s'hi féu el dia 12 de setembre a horabaixa. Tothom, és clar, vol dir el bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, representants de l'exèrcit espanyol i del món empresarial, financer, cultural, social, esportiu, etc.; tots els partits del Pacte de Progrés amb les primeres espases: el conseller de Treball Eberhard Grosske per EU, el vicepresident del govern Pere Sampol pel PSM i, també, el president de l'executiu, Francesc Antich, pel PSIB. L'oposició hi era present gràcies al portaveu conservador prop del Consell, i batlle de Sa Pobla, Jaume Font. Munar, dalt l'escenari del Teatre, rere una taula, compartia escenografia presidencial amb na Maria Antònia Vadell, vice-presidenta del Consell de Mallorca, que ho és pel PSM, partit que cogoverna amb UM la institució. Valgui la nòmina d'alts càrrecs presents per a entendre el marc institucionalment protocol·lari que s'havia format.

Doncs bé, va ser just en aquest marc tan distingit, que dirien les cròniques periodístiques de temps era temps, que la presidenta del Consell, i d'UM, Maria Antònia Munar llançà (va ser més un llançament que no una lectura) el discurs més nacionalista que mai hagi fet en cap acte protocol·lari. La duresa del fons i de forma deixà tocat el personal. Tant és així que l'endemà tota la premsa de Palma, sense excepció, destacà molt per

damunt de tots els altres actes protocol·laris, culturals i festius de la Diada (missa i llançament de coloms el matí a Palma; cercaviles, teatres, concerts, exposicions, i més activitats a Sineu) el discurs de profunda càrrega nacionalista de Munar.

La presidenta començà fent una reivindicació de l'esdeveniment, la Diada, sortint al pas de les crítiques més o menys clares segons les quals la Diada és una "invenció" de conveniència d'UM: "la Diada de Mallorca és una celebració no de conveniència, sinó una celebració convenient. I no convé més a na Maria Antònia Munar que a qualsevol altre habitant de Mallorca. Ens convé a tots i a cada un dels mallorquins i de les mallorquines..." Una celebració "convenient" perquè, en paraules de la presidenta Munar, només des de la reivindicació del propi ésser com a poble es podrà garantir la identitat de Mallorca i dels mallorquins. Aquesta asseveració li serví per encaminar-se cap al bessó del discurs: el nacionalisme, que és, digué, "un sentiment" que des del passat i del present es projecta cap el futur pel bé de cadascuna de les persones les quals, "tant se val" on hagin nascut, perquè el que importa i defensa el nacionalisme és "augmentar la nostra qualitat de vida d'acord amb les nostres necessitats reals" a través de la "defensa d'uns interessos comuns, o...", i atenció perquè aquí (només feia deu minuts que havia començat —el discurs en durà prop de quaranta-cinc) va ser quan els re-

presentants del PP començaren a moure's nerviosament i ostensible als scients: "...o, sabent encarregar la tasca a uns representants que davant les instàncies superiors no estiguin hipotecats per cap tipus de rendibilitat política a qualsevol altre lloc de l'estat".

Només era l'inici de l'incendi. Munar prosseguí amb el *crescendo* nacionalista, davant la incomoditat creixent òbvia de més d'un dels representants polítics presents: "no es poden utilitzar les sensibilitats històricament ferides de determinats grups de persones i usar-les per aconseguir uns propòsits que van contra el bé comú. I quins són aquests propòsits que podem considerar il·legítims i fins i tot criminals? Doncs són tots aquells que se situen diametralment en contra del tarannà de tot un poble, en contra de la seva llengua, de la seva història real, de la seva cultura vertadera, de les seves tradicions més ancestrals, tot intentant de reduir aquest bagatge al no-res, prenent anihilar-lo". La ministra responsable del futur decret d'humanitats no hi era. Si hi hagués estat, i li haguessin passat traduït el discurs, segurament que no hauria acabat de sentir-lo.

Aquestes són les parts més sucoses del discurs, les reaccions al qual no es feren esperar. Joan Flaquer, diputat del PP i un dels portaveus parlamentaris conservadors, acusà Munar de convertir la Diada "en el seu Aberri Eguna particular"; també, seguint el paral·lisme basc, criticà la presidenta del Consell perquè havia volgut presentar en el seu discurs "una tensió social i una crispació que aquí no existeix perquè això no és el País Basc". Prenent ridiculitzar l'allegat nacionalista de Munar, explicà: "esperàvem assistir a un acte festiu i ens trobarem amb un discurs nacionalista, cursi, bucòlic i passat de moda", el qual, segons el diputat conservador, "en boca de Munar no té credibilitat", perquè de les polítiques de desenvolupament urbanístic que Munar criticà en una referència elíptica al PP, ella també n'era responsable: "Munar no ha baixat del cotxe oficial des de fa anys i el seu partit és

Dalt, Maria Antònia Munar s'adreça al públic durant l'acte institucional de la Diada de Mallorca. Al centre, els distingits amb la Medalla d'Honor del Consell; de dreta a esquerra, Josep Melià Quer, Guillem Timoner, Mossèn Bartomeu Mulet i Pere A. Serra. A sota, de dreta a esquerra, algunes de les autoritats que hi van assistir; Francesc Antich, Maximilià Morales, Catalina Cirer, Joan Fageda, el bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, Pere Sampol, Eberhard Grosse i, al fons, Celestí Alomar.

reponsable de la política urbanística que s'ha fet a l'illa" [referència a la presència, pel pacte PP-UM, del partit de Munar en el govern balear entre 1983 i 1992].

Representants institucionals com la delegada del govern espanyol, Catalina Cirer, no volgueren entrar en el fons del discurs: "no tenc costum de comentar els discursos institucionals... ni tan sols els presumptament institucionals". Ningú

dels altres partits del Pacte de Progrés (PSIB, PSM, EU i els Verds) no hi ha fet —si més no fins tancar aquesta edició— cap comentari.

Com es veu, l'atonía política de les tres primeres Diades s'ha trencat enguany. A partir d'ara aquesta data serà esperada amb un cert interès, ni que sigui per veure què hi diu la presidenta del Consell.

Miquel Payeras